

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-474/08)

(2009/C 32/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Patakia i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że:

poprzez brak przewidzenia możliwości złożenia skargi na odmowę przyłączenia do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej do organu regulacyjnego, który rozstrzyga w terminie dwóch miesięcy w drodze wiążącej decyzji wydanej zgodnie z art. 23 ust. 5 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE⁽¹⁾,

poprzez wyłączenie z zakresu kompetencji organu regulacyjnego przewidzianych w art. 23 ust. 2 dyrektywy 2003/54/WE niektórych elementów decydujących z punktu widzenia obliczania taryf,

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy powyższej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja po pierwsze twierdzi, iż nie dokonano transpozycji art. 23 ust. 5 dyrektywy 2003/54/WE. Właściwe przepisy *Loi relative à l'organisation du marché de l'électricité* (belgijskiej ustawy dotyczącej organizacji rynku elektryczności) są w istocie tak ogólne, iż nie pozwalają na stwierdzenie z pewnością czy istnieje indywidualne prawo do zaskarżenia odmowy dostępu do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej energii elektrycznej. W przepisach tych w szczególności nie ustanowiono żadnych precyzyjnych ram proceduralnych i nie przewidziano żadnego terminu odnoszącego się do odpowiedzi *Commission nationale de régulation de l'électricité* (Narodowa Komisja Regulacji Energii Elektrycznej, zwana dalej „CRE”).

Po drugie, skarżąca zarzuca stronie pozwanej niewłaściwą interpretację art. 23 ust. 2 dyrektywy 2003/54/WE w zakresie, w jakim strona pozwana przyznaje Królowi, a więc organowi innemu niż CRE, prawo do ustalania szczegółowych reguł dotyczących amortyzacji oraz marży zysku w odniesieniu do inwestycji leżących w interesie narodowym i europejskim. Procedura ta jest nie do pogodzenia z wyżej wymienionym artykułem,

gdyż nie wydaje się, by organ regulacyjny miał w dwóch powyższych sytuacjach jakikolwiek wpływ na metodologię obliczania lub ustalania taryf przesyłowych i dystrybucyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, s. 37.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-475/08)

(2009/C 32/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Patakia i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że:

poprzez niewyznaczenie operatorów systemu, tak jak wymaga tego art. 7 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE⁽¹⁾

poprzez nieprzewidzenie jedynie dostępu regulowanego, ale także dostępu negocjowanego podmiotów trzecich do sieci, wbrew art. 18 dyrektywy 3003/55/WE w związku z art. 25 ust. 2 tej dyrektywy,

poprzez niedokonanie transpozycji art. 22 ust. 3 lit. d) i e) oraz ust. 4 dyrektywy 2003/55/WE,

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi Komisja podnosi trzy podstawowe zarzuty.

Na wstępie Komisja zarzuca stronie pozwanej, iż nie wyznaczyła operatorów systemów przesyłowych, magazynowania oraz terminali skroplonego gazu ziemnego, tak jak wymagają tego art. 7 i 11 dyrektywy 2003/55/WE.

Następnie zarzucono stronie pozwanej, iż stworzyła stan braku pewności prawa dla nowych podmiotów, które mogą wejść na rynek, w ten sposób, że stworzyła wrażenie, iż dostęp negocjowany do sieci stanowi alternatywę wobec dostępu regulowanego. Tymczasem z art. 18 i 25 ust. 2 dyrektywy 2003/55/WE

jasno wynika, iż dostęp regulowany stanowi jedyną możliwość dostępu do sieci dla osób trzecich oraz że jedynie urząd regulacji jest odpowiedzialny za ustalanie lub zatwierdzanie co najmniej metodologii użytej do obliczania albo określania taryf przed ich wejściem w życie.

Na koniec Komisja podnosi, iż wyłączając nowe wielkie instalacje gazu ziemnego spod zakresu stosowania dyrektywy strona pozwana nie transponowała w sposób prawidłowy art. 22 ust. 3 lit. d) dyrektywy w zakresie obowiązku publikacji decyzji oraz art. 22 ust. 3 lit. e) tejże dyrektywy w odniesieniu do obowiązku konsultacji z innymi państwami członkowskimi lub innymi urzędami regulacji zainteresowanymi kwestią gazociągów międzysystemowych łączących te infrastruktury. Ponadto strona pozwana nie ustanowiła w ustawodawstwie krajowym obowiązku bezzwłocznego zawiadomienia Komisji o decyzji w przedmiocie takiego wyłączenia jak również o innych użytecznych informacjach jej dotyczących, tak jak wymaga tego art. 22 ust. 4 dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 176, s. 57.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Wydział Cywilny) (Anglia i Walia) w dniu 7 listopada 2008 r. — Maria Teixeira przeciwko London Borough of Lambeth, Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-480/08)

(2009/C 32/23)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Wydział Cywilny)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Teixeira

Strona pozwana: London Borough of Lambeth, Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

W sytuacji, gdy (i) obywatel UE przyjechał do Zjednoczonego Królestwa, (ii) obywatel UE w pewnych okresach czasu był pracownikiem najemnym w Zjednoczonym Królestwie, (iii) obywatel UE przestał być pracownikiem, lecz nie opuścił Zjednoczonego Królestwa, (iv) obywatel UE nie zachował statusu pracownika i nie przysługuje mu prawo pobytu zgodnie z art. 7 oraz nie przysługuje mu prawo stałego pobytu na podstawie art. 16 dyrektywy 2004/38 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady, (v) dziecko obywatela UE rozpoczęło naukę w czasie, kiedy obywatel ten nie był pracownikiem najemnym, lecz kształciło

się nadal w Zjednoczonym Królestwie w czasie, kiedy obywatel UE świadczył pracę na terytorium Zjednoczonego Królestwa, (vi) obywatel UE sprawuje opiekę nad dzieckiem oraz (vii) obywatel UE i jego dziecko nie są samowystarczalni finansowo:

1) czy obywatelowi UE przysługuje prawo pobytu w Zjednoczonym Królestwie tylko w przypadku, gdy spełnia on warunki określone w dyrektywie 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ?

albo

2) (i) czy obywatelowi UE przysługuje prawo pobytu wywiedzione z art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 (²) z dnia 15 października 1968 r., interpretowanego zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, bez konieczności spełnienia przez niego warunków określonych w dyrektywie 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.?

(ii) jeśli tak, to czy musi on posiadać wystarczające zasoby dla siebie i członków rodziny, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej przyjmującego państwa członkowskiego w okresie pobytu oraz być objęty pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym w przyjmującym państwie członkowskim?

(iii) jeśli tak, to czy aby korzystać z prawa pobytu wywiedzonego z art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r., interpretowanego zgodnie z orzecznictwem Trybunału, dziecko musi rozpocząć naukę w czasie, kiedy obywatel UE jest pracownikiem najemnym, czy wystarczy, że obywatel UE został pracownikiem najemnym po upływie pewnego czasu od podjęcia przez dziecko nauki?

(iv) czy prawa obywatela UE do pobytu w charakterze osoby sprawującej opiekę nad uczącym się dzieckiem wygasają z chwilą osiągnięcia przez dziecko wieku osiemnastu lat?

3) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy ulegnie ona zmianie w sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie, gdy dziecko rozpoczęło naukę przed dniem, w którym dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. miała być implementowana przez państwa członkowskie, lecz matka sprawowała opiekę rodzicielską i powołała się na prawo pobytu na tej podstawie dopiero w marcu 2007 r., czyli po dniu, w którym dyrektywa miała zostać implementowana?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 158, s. 77.

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty, Dz.U. L 257, s. 2.